

(המשך מעמוד 27)

או "צפון", שבו לוחמים אנשים טור בים ברעים. המצב המורכב מורשש במציי את הלבונית מלפני מאה שנים ומעלה. או היתה לבנון שייכת לממלכה העותמאנית החלישה, וכל הכוחות האימפריאליסטיים בעולם לטשו עליה עין. בדרך הטבע בחרה לה כל מעצמה אימפריאליסטית עדה לבנונית אחת. כדי שזו תשמש לה סוכנות. כן נזרע רוע הפורענות. הנובט עכשיו.

● המוסלמים הסונים היו, בדרך הר טבע, סוכני השילטון העותמאני, שהיה גם הוא מוסלמי-סוני. הסונים למדו קראו ור כתוב, הפכו פקידים במשרדי השילטון.

● הנוצרים האורתודוקסים מסרו את חסדיהם למעצמה האורתודוקסית ה עיקרית של אז. רוסיה הצארית.

● הנוצרים המארוניים התקשרו עם צרפת, המעצמה המערב-אירופית שגילתה כבר אז עניין מיוחד בארץ זו. באמצעותה יצרו המארוניים קשרים עם החברות ה כלכליות הגדולות של המערב. הם הפכו סוחרים, איליווהו. יש חברות לבנוניות מארוניות המייצגות מזה מאה וחמישים שנה פירמות צרפתיות מסוימות.

● הדרוזים היו הביניהם של הבריטים. השיעים, שהיו מיעוט בכל מקום. נשארו מחוץ למישוק, חסרי ישע ומגן. הם השתדלו להחזיק מעמד, איכשהו, בכל מקום שבו היו מצויים. להתקשר עם כל מי שר הבטיח להם שיחזקו חוליה. מכל העדות, הם היו הנשארו המפגרת ביותר.

כאשר פלש איבראיים באשא ב-1832 לארץ, בדרכו לבנון ולסוריה, הוא זכה

במקביל נוצר קיטוב דומה ביטח הכלכלי ליחברתי. המימסד הנוצרי, שבו שלטו איליהו הסוחרים הגדולים, היה מעוניין במשק חופשי ובאיהתעבות המדינה כי כלכלה. הוא היה "מיני". ואילו המוסלמים, הדרוזים ושאר העדות העניות יותר היו מעוניינים בהתערבות מאסיבית של המדינה לשם שיקום החברה הלבונית. הם היו "שמאליים", "סוציאליסטיים".

התוצאה היא הקבלה מורה של "נוצרים - ימין" ו"מוסלמים - שמאל". עיתונים אחראיים במערב (וכמוכן לא בישראל) מקפידים עד היום, בתיאור מילחמת לבנון, לדבר על "הכוחות הנוצריים-שמאליים" ועל "הכוחות המוסלמים-מקדמים".

מצב זה אינו נוקשה או מוחלט. רבים מקרב האינטליגנציה המארונית הצעירה מאסו במישטר העדתי ואימצו לעצמם אידיאולוגיה שמאלית קיצונית. הם תומכים בקואליציה המוסלמית-שמאלית.

יש איליהו מוסלמים-סונים, המעוניינים גם בהמשך קיום המישטר הישן והם תומכים בקואליציה הנוצרית-ימנית. השיעים דואגים קודם כל לעצמם. ה מובלעות השיעיות משתדלות להחזיק מעד, על-ידי פיוס השכן החזק ביותר. מכאן האשליה הישראלית כאילו השיעים "תמיד כים בישראל".

הפליטים השיעים, שברחו מן הדרום בינגל פעולות ישראל, מזינים דווקא את המחנה השמאלי הקי צוני ביותר בכירות, ובניהם מצי טרפים לבוח המוסלמי-שמאלי.

דרכי חיים

פסטיבלים

החזית זועמת

הסרט שלא הוכר בישראל

כסרטי-איכות - התקמו

לפסטיבלים שי קאן ופאריס

כשעשה הבמאי הצעיר יקי יושע (26) את סרטו סוסען, ידע מראש כי לא יהיה זה סרט שובר-קופות. הסרט לא זכה בתי מיכת המועצה לעידוד הסרט הישראלי, ואף לא הוכר כסרטי-איכות. אבל מפיקו קינן החשש שהסרט לא יכסה אפילו את הוצאותיו.

המועצה האמנותית, המחליטה על סירטי איכות, מורכבת מהבמאי יהודה (ג'אד") נאמן, הבמאי עודד קוטלר, הסמנכ"ל לש עבר של אולפני ברק, פטה האמפריס,

הרמיון בין שמה

של הנרצחת לשמה של

אשת הח"כ - הוקרה

מעוה מאקאברית

רעייתו של ח"כ אבנ, סוזי, היתה ללא ספק האשה הגדמת ביותר בארץ בסוף-השבוע האחרון. אל ביתה, אשר ב הרצל-הפיתוח, החלו מגיעים מיברקים, ה מיעדים לבעלה אבא אבנ, ומנחמים אותו באבלו הכבד. רק אחרי כמה שיחות טלפון, שהגיעו מחוץ-לארץ ושגם הן הביעו דיבריי גיחומים, הבהירו לסוזי אבנ במה דברים אמורים.

הסתבר לה כי סיפור הרצח המרעיש של השבוע, שבו נחקה מהגדסת-החשמל בת ה-46, גאלינה בילודובסקי, את אשתו של מאהבה שזנה אותה, שרזה אבנ, הסעיר עיתונים רבים בעולם, והם פירסמו אותו בהרחבה. שמה של הנרצחת היה אכן שרה אבנ, אולם העיתונים הזרים הבחינו ב עובדה ששמה הקודם היה סוזי. מאחר ש לקוראי השפות הלועזיות קל יותר לקרוא ולבטא את השם סוזי, דיווחו כלי-התיק שורת בחו"ל על התקרית תוך שימוש בשם סוזי.

למרות שהסיפור עצמו כלל את פרטיהם האישיים של המעורבים בו, אשר העידו כאלף עדים כי אין כל אפשרות לקשור את אשת הח"כ לנרצחת, נדהמו ידידים ומכרים אחדים של מישפתת אבנ בחוץ-לארץ מן הטראגדיה עד-כדי-כך, שלא שמו לב לפרטים ומיהרו לנחם את שרה-החוקר לשעבר.

רק לאותם אלה שטרחו לצלצל ולהביע את גיחומיהם התבררה טעותם, כשענתה סוזי אבנ עצמה לשיחות הטלפון, שלא פסקו באותו יום בביתה.

תחבורה

לאן גיהר השופט ?

מכונות-השרד הממשלתיות

טסה עד הכביש, אך

נוסעה הנכבד כנראה

לא הבחין במתרחש

הנהגים שנסעו ביום הרביעי לפני שבוע, בשעות הבוקר המוקדמות, בדרך מירושלים לתל-אביב, לא יכלו שלא להבחין במכונות-שרד מדגם וולוו הנוסעת במהירות מסורר פת, כשהנהג מתעלם מחוקית-נועה רבים ובעיקר מזה המגביל את מהירות הנסיעה בכבישים.

הנהגים שנדהמו מהמהירות הגדולה הור פעו עוד יותר כשראו את לוחית הרישוי של הולוו הדוהרת במהירות.

במכונות, שמיספר הרישוי שלה היה 129 ולידו סמל המנורה הכחול, ישבו ארבעה אנשים: הנהג, לידו אשה מבוגרת, ומאחר שני גברים חמוריי-סבר שעינו בעתונים ור לא הרימו את מבטם.

במשך הנסיעה כולה לא העיר איש מהם לנהג על אופן נסיעתו, ועל המהירות העצומה אשר, בקטעים מסויימים של ה דרך, הגיעה ל-130 קילומטר לשעה.

אילו היה שוטר מבחין במכונות זו, היה בוודאי נוצר אותה, אילו היה שוטר גם אמיץ, בוודאי היה רושם דו"ח לנהגה, או מודיע אותו מן הכביש. אילו היה הנהג מכחיש את האשמות נגדו, היה עליו ל הביא את נוסעי המכונות כדי שיעידו שנסע עליפי החוק.

אין ספק כי במיקדה זה היתה נוצרת בעייה מישפטית וציבורית מעניינת. כי אחד היושבים במושב האחורי של המכונות לא היה אלא שופט בית-המישפט העליון ומי שהיה בעבר היועץ-המישפטי-לממשלה מאיר שמגר.

אולם במצב הנוכחי, כשהנהג לא נתפס ולא נערך לו מישפט, נותרה בעינה רש הבעייה הציבורית: כיצד מתיר שופט עליון שעבירה על החוק תבצע מול עיניו, בהסכמתו ובהשתתפותו, כאשר בידו למנוע אותה בריבמקום ?

לוחמים מארוניים בדרום לבנון (על טאנק הרום שי "פתח") לכל עדה בעל-בית זר

לתוך הפסטיס המורכב הזה חדרו הפלסטינים, בעל כורחם. גל הפליטים הפלסטיניים הגיע ללבנון ב-1948, ובעיקר בת, ספטמבר השחור" הירדני ב-1970 הפכה לבנון הבסיס הטרטוריאלי העיקרי של אש"ף.

הפלסטינים נתקמו בכרכה עני ידו המוסלמי-הסונים מלכנון, ש ראו בהם בעל-יבירות טבעיים. מאז תה הסיבה לה עוררו חששות ב קרב המימסד הנוצרי.

לוחמים בעל כורחם

ע ל-יפי האגדה הישראלית, פרצה מילחמת-האחים הלבונית כתוצאה מ מוימה אש"פית שטיגית להשתלט על לבנון. הפלסטינים עצמם מאמינים כי אותה מיל המה פרצה בעיקבות מוימה אמריקאית ישראלית-סורית, שנועדה למחוק את אש"ף. שתי הגיסות מופרות מאד.

מילחמת-האחים הלבונית פרצה בגלל סיבות לבנוניות מובהקות. מישטר ישן בלתי-טבעי ומעוות, שהיה טוב כפיתרון לשעה, לא היה יכול להחזיק מעמד לאורך ימים, כאשר התגאים הפנימיים והחיצוניים השתנו לחלוטין. הכוחות הלבוניים שהותנ קו על-ידי מישטר זה קמו נגד המישטר, ובעלי זכויות-היתר ביקשו להגן עליו.

אך נגרפו הפלסטינים לתוך מערבנות זו ?

במיסגרת מגעי עם אנשי אש"ף, סעיד (המשך בעמוד 56)

בתיכתם הנלהבת של המארוניים, איברא תים, בנו ומשרתו של שליט מצריים, מחד גד עלי, נשלח למגר את השילטון העותמאני. המארוניים, שהיו אנטי-עותמאניים, ראו בו משחרר ובעל-ברית. איבראיים חיי מש את המארוניים, העניק להם עוצמה ור השפעה. הם הפכו הכוח הדומיננטי בלבן גון. הפער בינם ובין יריביהם - הסונים הדרוזים - הלך וגדל.

עם הקמת המדינה הלבונית ה מודרנית, הונצח מצב זה. המישטר הקפוא את הפער. עמדות-המפתח נמסרו לנוצרים המארוניים, השאר הוקף בין בני העדות האחרות, עדי פי מפתח נוקשה ומחלט. לא ה משרון הנישוי קבע, אלא ההשתיי בות העדתית.

במרצות השנים, הלך המצב והחמיר. ה גסולמים הפכו רוב במדינה. חור חדש של בוגרי-אינברסיטות מקרב המוסלמים תבע לעצמו מישרות ולא קיבל אותן, ביגלל זמפתת העדתי.

הח, ימין ושמאל

חך נוצר מצב של קיטוב רעיוני. ה מימסד הנוצרי היה מעוניין לשמור על המצב, והפך, שמרני".

הדור המוסלמי הצעיר היה מער ייין לשבור את המצב וליצור מצי אות חדשה, שבה יהיו המוסלמים שווים לנוצרים. הוא הפך, מהפכני גי" או, "מתקדם".

במאי יושע כבוד, ולא כסף

משה גולן ומנהל רשות הסרטים במישרד התעשייה, המיסחר והתיירות יגאל אפרתי, מועצה זו פסלה את הסרט כסרטי-איכות, אך לעומת זאת קבעה כסרטי-איכות את סירטו של מנחם גולן, מיבצע יונתן.

פסטיבל הכמאים. למעשה העמידו אנשי המועצה את סוסען באותה דרגה של סירטו של ג'ורג' עובדיה, בדרנית בחצות, שאף הוא לא הוכר כסרטי-איכות. יקי יושע הבין שכסף הוא לא יקבל, והחליט לחפש את הכבוד. אולם לא ביש ראל, אלא במיסגרת פסטיבל קאן - וגם כאן, לא את הכבוד הממוסחר אלא את זה האמנותי. הוא לא הגיש את סירטו למיסגרת התחרותית, כיאם לפסטיבל ה במאים המכובד, שאינו תחרותי ושבו הוצ גו סרטים כמו רחובות זועמים וסרט מתוק. והנה, לראשונה מאז החול בקיום הפס טיבל התקבל סרט ישראלי להשתתף בו. פייר הנרי דהילו, מנהל הפסטיבל, יושב בראש ועדה רואה מאות סרטים, הוא מסייר בעולם, בוחר לו סרטים ומציג אותם במיסגרת הפסטיבל.

וסוסען, שלפי קריטריונים ישראלים אינו סרטי-איכות, נבחר להשתתף בפסטי בל נוסף: פסטיבל-הסרטים של פאריס. מי שנזכר, מובן שיקי יושע כועס. והוא אומר: יש אבסורד מסויים בעובדה שכאן, בארץ, אני נחשב בעיני הוועדה הקובעת סרטי-איכות כבמאי סירטי בר רקאס, ואילו בקאן אני נחשב כבמאי ש סירטו ראוי להשתתף בפסטיבל הבמאים. אני יכול לעבור מן העולם, ולא אהיה הבמאי הראשון בישראל שעשה סרט אחד וגמר את הקאריירה שלו מבלי שתינת לו הודמנות נוספת. נכון שבקאן הדררי שות פחות מאשר בתל-אביב, אבל אולי בפרובינציה כמו צרפת יכירו סוף-סוף ביכולת שלי לעשות סרטים.

"כשהייתי בשגרירות, נודע שמה מיר רחי זכה באוסקר. צילצלו אליו כדי להזמין אותו למסיבה לכבודו, והתגובה שלו לא היתה חריפה, כי הוא איש עדין: עכשיו נזכרתם ?" משה מירחי עוב את הארץ, כי היה ברור לו שבישראל יא-אפשר לעי שות סרטים. חבל שאנשים כישרוניים אחי רים בתעשייה הזו יגיעו גם הם לאותה המסקנה."